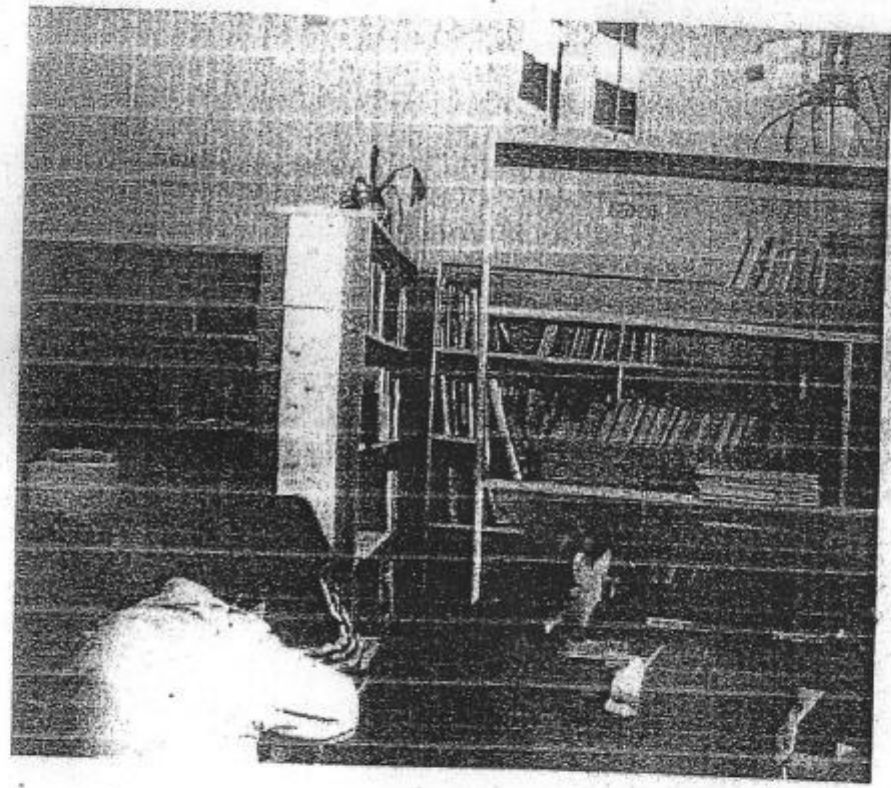

BIBLIOTECA DIN NORI

REVISTA GRUPULUI ȘCOLAR „MIHAIL SADOVEANU”
ȘI A FUNDAȚIEI „AUREL DUMITRAȘCU” – Borca, Jud. Neamț
Nr. 15-16, 2005

Din sumar:

- ❖ PRO ETHICA
- ❖ CLUBUL DE JURNALISM
- ❖ POETII NEMȚENI
- ❖ SONDAJ DE OPINIE
- ❖ PERLE ALE ELEVILOR ȘI UMOR
- ❖ ANCHETĂ : ȘCOALA ACUM 50 DE ANI
- ❖ PRIETENII REVISTEI

PRO ETHICA Reportaj

În postul Crăciunului, maica Pelaghia, profesoara de engleză a organizat o excursie la mănăstirile: Neamț, Secu, Sihăstria, Petru Vodă, cu scopul de a colinda și de a face rugăciuni ca la sfârșit de an. "Bieții" turiști au avut o zi extenuantă. În afara muzeelor la care au ascultat explicații, de altfel interesante, au trebuit să-și țină în frâu energiile negative și explozibile. Impresionantă a fost vizita la chilia părintelui Cleopa și rugăciunile făcute la mormântul acestuia. Seara, elevii au fost cazați la mănăstirea Petru-Vodă, nu înainte de a-l colinda pe părintele Iustin și de a asista la priveghere. Un mic Scaraoțchi și-a făcut apariția printre fete, care, nemaiținând cont că sunt într-un locaș de rugăciune, au început să alerge, să țipe, ba chiar să dea buzna peste băieții cazați în altă clădire. Nu numai deranjul făcut celorlalți credincioși, dar rușinea pe care au simțit-o cadrele didactice însoțitoare ne fac să credem că bunul simț le lipsește cu desăvârșire acestor domnișoare.

Clubul de jurnalism

Ideea clubului de jurnalism a fost acceptată de mulți liceeni. De la prima lecție teoretică, mulți și-au dat seama că jurnalismul nu este o joacă. Rând pe rând au abandonat, rămânând 8 curajoși, care, în timp, au devenit personaje. Pentru că nu mai sunt anonimii liceului. Ei au realizat microanchete, interviuri, reportaje, un editorial, relatări și cronici.

Corecți, cu simțul umorului când trebuia detensionată atmosfera, talentați și pasionați și-au luat în serios rolul. Pot să număr pe degete de câte ori le-am corectat greșelile. Am aflat care sunt nemulțumirile, problemele cu care se confruntă, am văzut că au un acut spirit critic, pentru că au suflet curat.

Și nu numai atât... Au suflete de catifea. Nu știu dacă în viitorul apropiat vor studia jurnalismul la facultate, dar sigur vor căpăta experiență exersând în cadrul clubului. Și peste ani, de ce nu, mi-ar plăcea să primesc articole publicate de ei în alte reviste decât cea de la Borca. Atunci voi ști că nu și-au risipit talentul cu care au fost înzestrați.

Iată care sunt cele opt personaje: Ecaterina Țupu, Corina Andrieș, Ștefania Sabie, Petrică Bârgăoanu (din clasa a XII-C), Adriana Niculiță, Ionica Bostan, Claudia Lupuleasa și Geanina Burlancea (clasa a XI-a).

Nu-mi rămâne decât să le urez succes pe viitor.

IOLANDA LUPESCU

De ce am ales să fiu jurnalist școlar?

„Am început din întâmplare, am continuat din curiozitate, am rămas din plăcere.”

Țupu Ecaterina - clasa a XII-a C

„Mi-aduc aminte că la primul curs de jurnalism erau foarte mulți elevi dornici să învețe ceva nou, deosebit. În scurt timp, majoritatea au renunțat și am rămas doar opt alături de doamna care avea să ne dezvăluie câteva dintre tainele jurnalismului.

Marti de marti, ne-am întâlnit în același loc, am scris, am ascultat și am vorbit. Între noi s-a ținut o relație specială, ne-am făcut noi prieteni și ne-am cunoscut mai bine. În același timp, am învățat să lucrăm în echipă, să respectăm opiniile celorlalți și să recunoaștem când sunt mai buni decât noi.

Sunt sigură că toți vom păstra caietele în care am luat notițe și pe ale căror pagini am așternut întâi timid, apoi cu mai mult curaj, câteva articole pentru revista școlii. Peste ani le vom deschide și ne vom aminti cu emoție de aceste timpuri frumoase. Sincer îmi pare rău că anul acesta termin clasa a XII -a și că trebuie să mă despart de doamna bibliotecară și de colegii mei.

Ce n-aș da să o iau de la capăt și să fac totul mai bine decât am făcut-o până acum!”

Corina Andrieș - clasa a XII-a C

„Sunt o persoană timidă și când am venit prima dată la curs ziceam că nu o să mă descurc și nu o să reușesc să-mi înving timiditatea, dar cu ajutorul colegilor și a doamnei bibliotecare am reușit și mi-am descoperit o nouă pasiune: jurnalismul. Pentru că am reușit cât de cât să mă descurc anul acesta mi-aș dori să continui și în viitor.”

Bostan Ionica - clasa a XI-a C

„Totul a început din curiozitate, din dorința de a face ceva nou, iar acum, după ce am acumulat o oarecare experiență a devenit ca un drog pentru mine. Acest curs este un prim pas în viitoarea mea carieră de jurnalist.”

Niculiță Adriana - clasa XI-a C

„O experiență cu totul nouă a fost și participarea la acest curs de jurnalism. Am descoperit laturi pe care nu credeam că le am și mi-am seama ce vreau să fac mai departe. Pe lângă acestea am avut parte și de un „bonus”: prieteni pe măsură și o relație foarte bună cu doamnele bibliotecare.”

Sabie Ștefania - clasa a XII-a C

CU DECENII ÎN URMĂ... (Mărturisirile unui fost licean)

Imaginile părinților, a învățătorilor și profesorilor noștri ne urmăresc toată viața. Și ne amintim cu emoție, cu durere despre cei pe care i-am pierdut, suntem mândri de cei care au rămas în viață.

M-am născut în Poiana Borcii, un sat al comunei Borca, în vremea când plutăritul era în gloria sa, când pe văile Sabasa și Borca funcționa calea ferată forestieră. Atunci pădurile erau pline de animale sălbatice, iar apele aveau pește. Copil fiind mergeam și eu cu colinda, cu plugușorul, cu capra, cu bujorul și cu chirailasa. Posteam alături de părinții mei toate posturile de peste an, mereu spuneam CREZUL în biserică, în fața Sfântului Altar.

Încă îmi aduc aminte când mama m-a condus de mână în clasa I. Și nu împlinisem șase ani. După un an de școală, regretata mea învățătoare SILVIA DRAPAC mi-a acordat „Diploma de merit”. La „Sfintele Paște”, doamna învățătoare ne aducea la școală cozonac și ouă roșii.

Am urmat gimnaziul unde am avut dascăli de mare prestanță și omenie. Amintesc câteva nume: Emilia Lupescu, Mihai Doroftei, Emilian Dimitriu. În acele timpuri și mai apoi în anii de liceu profesorii erau în același timp și părinții noștri.

Au urmat anii de liceu. Nu pot să uit nici examenele care le-am dat când am terminat clasele a IV-a și a

VII-a. Cât de frumos era atunci... Prima clasă de liceu era în „clasa a VIII-a” când am dat un examen mai greu.

Multe lucruri deosebite se pot spune despre anii de liceu. Mi-amintesc cum învățam în condiții mai modeste dar în pauze, în clasă, pe coridor sau în curte mai repetam lecțiile sau discutam o carte citită. Mulți dintre noi am participat la Concursul „Prieten al cărții” coordonat de învățătoarea Elena Olaru. Orele noastre erau momente de muncă, de bună colaborare între profesori și elevi. Nu pot uita orele de matematică cu profesorii Ion Fânaru și Valeriu Popa, cele de limbă franceză, cu Malvina Reșițian, licențiată la Sorbona, cele de istorie și logică cu Vasile Florea, proaspăt absolvent al Universității din Leningrad. Pe atunci citeam o altă literatură, vizionam și mai rar, filme precum: „Tânăra gardă”, „Bătălia Stalingradului”, „Căderea Berlinului”. Profesorii noștri însă au fost oameni de o mare demnitate morală: profesoara Emilia Gheorghiu ne predă literatura română folosindu-se și de „Istoria literaturii române” scrisă de George Călinescu, care era interzisă de cenzura comunistă. Cicerone Gheorghiu ne predă latina dar nu uita să ne atragă atenția că suntem de origine latină și nu din neamurile slave.

Profesorii mei din liceu m-au învățat lucruri practice, ne-au arătat

cum să învățăm atunci când ei nu vor fi lângă noi, ne-am convis că trebuie să învingem greutățile vieții, să fim buni și drepecți, curajoși.

Am avut colegi minunați. Clasa mea era compusă din 21 de elevi. După absolvire, prin munca lor unul a ajuns medic, cinci ingineri, 11 dintre ei profesori. Unii dintre ei au lucrări științifice, invenții și inovații apreciate în țară și în străinătate. Mircea Lazăr, de exemplu, este profesor universitar doctor la Universitatea din Sankt Petersburg (Rusia), Gigi Maștei-profesor universitar la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași.

Pe noi ne unea atmosfera de lucru, prietenii sincere. Lucram împreună cu profesorii noștri în folosul comunității: am plantat mii de puieți în perimetrul Ocolului Silvic Borca. Și am fost duși la plantație chiar și în ziua „Sfintelor Paște”.

Cu colegii mei, în gimnaziu am jucat în piesa de teatru „Un pedagog de școală nouă” de Ion Luca Caragiale, iar în anii de liceu în piesa „Nota zero la purtare” de Virgil Stonescu. Cu ultima piesă, împreună cu profesorul Valeriu Popa, care era regizorul nostru, am „colindat” și în comunele vecine, spectacolul fiind foarte apreciat.

Păstrez și acum caietul în care am notat așa-zisele creații literare din vremea liceului. Consider că un îndemn serios în drumul meu spre literatură l-au constituit orele de limba și literatura română făcute

împreună cu profesoarele Emilia Gheorghiu și Maria Bogza, sfaturile care le-am primit de la doamnele Paraschiva Codrescu și Virginia Manea, care lucrau la secretariatul liceului.

Am rămas fidel liceului meu. După absolvire am lucrat câțiva ani ca pedagog, iar apoi am urmat cursurile unei facultăți de filologie. Peste mulți ani am ajuns să lucrez ca profesor de limba română la Grupul Școlar „M. Sadoveanu” Borca, de unde în anul 2001 m-am pensionat.

La „a treia tinerețe”, revin din când în când la Borca să revăd mormântul tatălui meu, să mă întâlnesc cu prietenii, consătenii, să discut cu scriitorul, P.C. Nicolae Cojocaru-parohul de la Borca, dar mai ales să-mi revăd liceul, actualii dascăli care îmi sunt prieteni.

Scriu și eu la ziare și reviste, mă chinui să-mi termin trilogia „Gențiana”-un omagiu adus istoriei acestor meleaguri, sunt alături de copiii și nepoții mei.

În final aduc mulțumirile mele elevei Corina Mihaela Andrieș, în curând absolventă a liceului, membră în redacția revistei „Biblioteca din Nord” care m-a onorat să scriu aceste „mărturisiri înainte de Sfânta Înviere”.

Doresc ca această admirabilă revistă să dureze peste veacuri pentru bucuria celor care sunt iubitori de cultură.

Dorel Rusu
11 aprilie 2005, Topoliceeni

Prietenii revistei

Sunt 28 de ani de când m-am legat sentimental de școala Mădei. Colectivul de cadre didactice, minnat de serios, m-a adoptat ca pe copilul cel mai mic. Unii dintre elevii de atunci au devenit nume importante astăzi. Continuă să mă surprindă, copii și părinți, deopotrivă, interesați de școală și de lectură.

Grupajul de poezie al prietenilor de la școala Mădei confirmă încă o dată că talentul încurajat de părinți și de profesori și susținut de exercițiu, dă roade.

Iolanda Lupescu

În nopțile întunecate

*În nopțile întunecate
Cu stele și de toate*

*Privesc ceru-îndepărtat
„Clar de noapte parfumat”
Stau adesea și privesc
Și vreau să mă lămuresc
Dacă lumea e și ea
Doar un bulgăre de nea.*

Luiza Bălan - clasa a IV-a

Rondelul florilor

*Azi dansează florile
Mare bucurie.
Îmbrăcate toate-n ie
Joacă-n hori cu miile.*

*Lăutarii păsărele
Cântă pe câmpie
Azi dansează florile
Mare bucurie!*

*S-au oprit și florile.
Cântec, veselie!
Pretutindeni pe câmpie
Cântă lin viorile.
Azi dansează florile!*

Adelina Goia - clasa a VIII-a

Ciocănitorea speriată

*Din când în când
Venea la poartă
O pasăre tare ciudată.
Ea se numea
Ciocănitorea speriată.
Și caută parcă ceva,
Când prin copaci
Și când pe poarta.
Ce caută doar ea știa
Frumoasa pasăre ciudată.*

Mihaela Mujdei - clasa a VI-a

GUNOIUL

Vine iarăși primăvara
Cu gunoaie-n toată țara
Ambalaje și hârtii
Sticle multe mii și mii.

De intrăm în Europa
Iată și cântecul „Hopa”
De ne vede cu gunoi
Ne trimite înapoi.

Emanuel Ciubotă, clasa a VII-a

Vara

Fierbinte, pe nisipul cald,
Tu mă însoțești din zori în seara,
Mă ocrotești, iubită vară
Cu raza ta caldă de soare,
Cu mărgăritarele de ploaie rară.

Tu ești a mea
Și eu a ta,
Cum pietrele și apa unui râu
Așa și noi, mereu vom fi.

Andreea Stoica - clasa a VII-a

Aș vrea să scriu

Aș vrea să scriu cuvântul PACE
Și să-nțeleg deplin ce spune el.
Câtă fericire și câtă împlinire
Se poate descifra în măreția lui.
Aș vrea copiii în Pace să se nască
Și să trăiască, să-nvețe-n Pace
Iubind și înțelegând cuvântul Pace
Iubesc întreg Pământul.

Andreea Nacu-clasa a V-a

AȘ VREA

Aș vrea să dau timpul înapoi
Să mă pot juca cu voi,
Să fim frumoși ca mai-nainte
Copiii fragili și fără minte.
Aș vrea să fiu copilul din poveste,
Măria Sa în țara ETERNA

TINEREȚE.

Luiza Buzdugan-clasa a VII-a

MIE

Vara-mi pune flori după ureche,
Vântu-mi adie poznaș printre
plete,
Greierile-mi cântă târăganat,
Izvorul îmi susură neîncetat.
Soarele îmi ținește cu aur privirea
Lăsând să mai pătrundă lumina,

Seara, de un albastru închis, fluid,
Îmi presară pulbere de argint.
Aerul înmiresmat îmi înfioară
nările,
Doru-mi străbate depărtările,
În sfârșit, noaptea calmă doinește
Sînt că firea toată mă ocrotește.

Daniela Bondar - Clasa a VIII-a

POEȚI NEMȚENI Emil Nicolae

S-a născut la 18 martie 1947 la Bacău. A publicat volumele „Poetul adormit în dragoste”(1976); „Rostirea unui fluture-n lumină”(1979); „Studii/Confesiuni/Capricii”(1983); „Psihodrom”(1994); „Omul de hârtie”(1999); „Mortul perfect”(2002)

Față-n față

*Ce știe computerul despre nemurire
Pentru marele deținător de coduri secrete
Povestea cu timpul și sufletul nu are înțeles*

*O apăsare pe tasta potrivită își poate umple
Ecranul cu o prveliște casnică
Literale smulse din cotloanele lor defilează
Deghizate în cuvinte și-n fabrica de poet
La un secol distanță oferindu-ți
Iluzia unui Crăciun la Kavafis*

*Dar computerul nu știe umilul amănunt
Că trupul se mișcă altfel decât sufletul
Și că tu suferi de această boală care se manifestă
Prin batăia perversă a nopții în timpane.*

**Liceul „Mihail Sadoveanu”
Borca – Neamț
O școală pentru toți
1953 – 2003**

Acesta este titlul filozofic al unei cărți excepționale, o monografie – album închinată instituției noastre de învățământ, pe care distinsul profesor Gheorghe Țigău s-a învrednicit a o crea și a o tipări la Editura ADAN din Piatra Neamț, la începutul anului 2004. Cu acest document spiritual de mare frumusețe a marcat, a împodobit și a înnobilat domnul profesor Gheorghe Țigău, la scara istoriei, jubileul semicentenar al Liceului „Mihail Sadoveanu” – Borca, pe care, între anii 1967 – 1975 l-a slujit ca tânăr competent și entuziast profesor de limba și literatura română.

Această carte reunește armonios în paginile sale informații bogate și riguroase, semnificative pentru devenirea istorică a liceului din Borca pe parcursul unei jumătăți de veac, precum și un bogat material iconografic de calitate, apt să ne sugereze culoarea locală și ceva din frumuseșea meleagurilor, a școlii, a oamenilor și a evenimentelor vizate.

Dincolo de valoarea documentară incontestabilă, prin care această monografie – album a devenit actul de identitate al Liceului „Mihail Sadoveanu”- Borca, ea este o carte de suflet, rodul muncii pasionate a unui profesor, care în tinerețe s-a îndrăgostit de școala începuturilor sale didactice și a rămas așa, a iubit-o și a slujit-o cu credință mereu, chiar dacă mai de departe.

Profesorul Gheorghe Țigău este întotdeauna ”cuprins de un freamăt aparte” când vorbește „cu puternică vibrație și cumpănită mândrie” despre școala din pădure „sau de „liceul dintre stele”, pe care „l-a purtat mereu cu pioșenie în suflet și nu concepe să nu-l transmită generațiilor viitoare”.

A reușit! L-a transmis! L-a imortalizat! A trasat reperele istorice ale devenirii Liceului „Mihail Sadoveanu” din Borca. Ne-a făcut cunoștință cu oameni dintre cei mai destoinici, profesori și elevi din viața mai mult decât semicentenară a școlii noastre, ne-a însuflețit și pe noi să o iubim și să o slujim cu vrednicie și cu credință.

Această monografie – album a Liceului „Mihail Sadoveanu” – Borca este o reușită deplină a domnului profesor Gheorghe Țigău.

Îl felicităm din toată inima și-i mulțumim, recunoscători că ne-a îmbogățit biblioteca cu o carte de suflet!

Recomandăm călduros această carte de identitate a școlii noastre tuturor liceenilor de la Borca, de ieri, de astăzi și de mâine.

Prof. Vasile Ropotică.

Monografia poate fi procurată de la C.D.I. contra sumei modice de 20 lei. Vă veți îmbogăți cu o carte neprețuită, pe care o veți iubi.

Sondaj de opinie

Cartea, câtă nevoie avem de ea

1. Sunteți de părere că lumea poate fi schimbată prin modelarea spiritului?

- Prin lectură descoperi mai multe destine care ne modelează mințile și inimile.
- Sigur că da, spiritul guvernează ființa, el poate influența totul. De exemplu, formarea unui copil poate influența viitorul adult.
- Da, modelarea spiritului se face după criterii morale bine alese.

2. Dacă spiritul are și el nevoie de hrană, care este rolul lecturii?

- Cred ca lectura are rolul de a îmbogăți vocabularul.
- Modelează simțurile și comportamentul, dezvoltă intelectul.
- Lărgeste orizontul cultural.

3. În timpul liber preferați lectura, altor activități(dans, plimbare, TV?)

- Și alte activități sunt necesare.
- Din păcate nu lecturez prea mult.
- Nu întotdeauna. Unele lecturi nu corespund cu starea de spirit în acel moment.
- Mă joc la calculator, dar nu-i aceeași plăcere ca atunci când citesc.

4. Sunteți de părere că lectura vă face să comunicați mai bine?

- Da, lectura ne dezvoltă vocabularul și vorbim mai ușor cu ceilalți.
- Da, doar în interes de „serviciu”,adică la școală.
- Uneori da, alteori nu.

5. Ce fel de cărți preferați să citiți?

- Aventura și de dragoste.
- Aproape toate felurile de cărți.
- Teme ieșite din comun: teleportări, vrăjitorie, tradiție indiană.
- Toate tipurile de cărți, mai puțin istorice, tehnica desenului și cărți religioase.

6. V-ar plăcea să fiți depozitari de cunoștințe din toate domeniile?

- Ar fi interesant.
- Da , dar e mai dificil.
- Nu, că ar crea confuzii.
- Da, dar ar trebui să-mi depășesc lenea.

7. Dacă da, la ce credeți că v-ar folosi?

- Aș avea întotdeauna un argument în discuție.
- Niciodată nu știi la ce ar putea folosi.
- Fără cunoștințe omul este foarte simplu, ca un animal.
- Teoretic da , cultură generală.
- La dezvoltarea comportamentului, gândirii și a limbajului

8. Sunteți de parere că ființa umană necitind se poate îndobitoci?

- Nu știu.
- Nu spun chiar așa, dar nici departe nu este.
- Nu, din moment ce avem Internet și TV.

9. În lupta dintre carte și ecran va decide partea leneșă a omului?

- Categoric, nu.
- Da, privitor la tineri.

10. Vă place să cumparați cărți?

- Mai degrabă reviste.
- Da, dar nu sunt librării pe aici.
- Nu, pentru că ar trebui să le și citească.

11. Aveți o bibliotecă acasă?

- Părinții au una serioasă.
- Da, ca orice elev.
- Mi-ar plăcea, dar n-am mijloace materiale.

12. La ce credeți că folosesc cărțile? Pentru a vă transmite cunoștințe, pentru a fi pe placul profesorilor sau cartea este o nevoie ca aceea de a mânca?

- Pentru a mângâia sufletul și mintea.
- Pentru a transmite cunoștințe.
- Numai bătrânii mai fac asemenea comparații (carte-mâncare).

14. Ce autori preferați?

- Umberto Eco, Shakespeare.
- Mihai Eminescu, Ion Creangă.
- Sienkievici, Hector Malot.
- Tolstoi și Kamarazov(?).

Sondaj realizat cu membrii Clubului de Jurnalism

DE CE NU VIN TINERII LA BISERICĂ

Deși înainte de anii 1990 mersul la biserică era interzis, tinerii erau dornici să guste din fructul oprit. Acum, chiar dacă sunt îndemnați, pașii lor o iau cu totul pe alte căi decât cele care i-ar duce spre „Casa Domnului”.

De vină ar fi: lipsa educației religioase, pierderea tradiției de a merge la biserică, oboseala acumulată după o săptămână de muncă și multe altele. Crescuți într-o perioadă fără religiozitate, părinților noștri le este greu să fie reeducați. Abia acum se văd roadele „epocii de aur” pentru că tinerii își pun sufletul pe al doilea plan.

Un impediment este și piața duminicală de la Borca. Muzica asurzitoare și de prost gust, mirosul mititeilor, hainele expuse, forfota, au prioritate în fața clopotelor care cheamă la rugăciune.

Este greu să-ți programezi duminica timpul. Dimineața se învață, se recuperează somnul pierdut, iar după-amiaza este consacrată discotecii. Prin comparație, slujba duminicală este plictisitoare.

Pe unii îi forțează părinții și participă la slujbă din obligație. Budismul, yoga fiind în vogă și citind despre acestea, tinerii consideră că sunt religii mai bune decât creștinismul. Credințele orientale par fascinante, în timp ce, în ochii lor, creștinismul este sever și plin de constrângeri. Puțini sunt influențați și de sectele care-i atrag oferindu-le bunuri materiale.

Când rugăciunile nu au un ecou imediat, multora li se pare că nu au fost ascultați.

Anturajul rău ales îi poate influența negativ pe tineri. Astfel pot apărea întrebări de tipul „ce atâta biserică?” sau convingeri de genul „mai este timp până la bătrânețe”.

Altor li se pare că pot fi credincioși fără să meargă la biserică și că se pot ruga și acasă. Deși nu este bine, se dăm vina și pe stilul preotului.

Fiecare trebuie să aibă grijă de sufletul său și să nu uite că nu putem încheia cu Dumnezeu un pact și nici nu putem face negustorie. Rugăciunea, credința și stilul nostru de viață ar trebui să fie singura preocupare pe calea mântuirii pentru că, indiferent ce am fi și ce am realiza în viață, ajutorul ne vine doar de la Dumnezeu.

Să ne străduim să nu fim asemenea fecioarelor nebune cărora mirele nu le-a mai deschis pentru că nu erau pregătite.

Colectivul de redacție

Anchetă - Școala acum 50 de ani

Trecerea timpului și-a pus amprenta și pe învățământ, și, într-o jumătate de secol, s-au petrecut o sumedenie de schimbări în cadrul lui. Cu unele modificări ne mândrim, de altele ne e rușine.

Acum 50 de ani durata învățământului era de patru sau șapte ani, iar manualele și le cumpăra fiecare elev. Condițiile de studiu erau grele, iar copiii proveneau, în general, din familii sărace. De dimineață, aceștia mergeau la școală, iar după-amiaza erau nevoiți să muncească alături de părinți.

În clasa I, drept caiet, servea bunicilor noștri o tăbliță. Pe o parte ea avea pătrățele pentru matematică, iar pe cealaltă – linii pentru ora de citire.

În trăistuța fiecărui elev, pe lângă cele strict necesare la școală, se mai găsea și mult respect și bunăcuviință. Copiii erau educați cu frica de Dumnezeu, știau să recite poezii patriotice și știau cum să se poarte cu ceilalți.

Îmbrăcămintea copiilor era simplă, de multe ori făcută de mâinile bătătorite ale mamelor. Fetele trebuiau să poarte părul prins, iar capul lor era acoperit cu o plasă.

În caz de abatere de la vreo regulă, elevii aveau să dea ochii cu Calul Bălan sau să fie așezați cu genunchii lor fragezi pe grăunțe sau pe coji de nucă. Nu obișnuiau să se răzvrătească și-și primeau pedepsele cu demnitate și convinși că le merită.

Deși în vremuri grele, bunicii noștri mergeau cu plăcere la școală și nu din obligație. Ei știau că aveau nevoie de înmulțire, de adunare, de scădere și de împărțire pentru că altfel, riscau să fie înșelati la prăvălie. Tot la fel de importante erau și literele.

În trecut rolul școlii nu era acela de a umple capul elevilor cu tot felul de informații, majoritatea inutile, ci de a-i forma ca viitori cetățeni, ca viitori oameni.

(Informații obținute de la bunici cu vârste cuprinse între 70 – 80 ani.)

Andrieș Corina
Fosta clasa a XII-a C

SCRISORI CĂTRE OAMENI ILUȘTRI

Piatra Neamț-România
12.03.2005

Domnule învățător,

Cu respect și sfială vă scrie un învățăcel al dumneavoastră. Sper să mă recunoașteți. Sunt Constantin, elevul din banca a patra de lângă geam, cel pe care l-ați ajutat, în clasa întâi fiind, să treacă peste pronunția dificilă a cuvintelor cu litera „r”, cel care a luat nota maximă la lecția de citire din clasa a treia.

Sincer, vă spun că mi-au rămas în minte lecțiile pline de har și umor, pe care, cu un talent deosebit ni le spuneți atunci. Niciodată nu voi uita limbajul humuleștean care avea puterea de a ne vorbi pe înțelesul vârstei copilăriei noastre.

Anii au trecut și acum am ajuns și eu învățător ca dumneavoastră, la Borca, nu departe de Broștenii Măriucăi cu caprele cele râioase. Aici, unde am ajuns învățător cu voia lui Dumnezeu pentru copiii de pe frumoasa vale a Bistriței, mă lovesc de nenumărate necazuri materiale. Știu că sunteți prieten cu „bădița” Mihai, poetul nostru, care este inspector școlar pe undeva, pe la noi, în Moldova. La rugămintea dumneavoastră ar putea interveni pe la ministerul de la București, pentru a mă ajuta să ridic o școală mai acătării, aici la poale de munte. Vă cer asta, nu în numele meu, ci al copiilor pe care dumneavoastră i-ați iubit mult. Chiar eu le predau de pe abecedarul scris și tipărit de dumneavoastră.

În speranța că aceste gânduri vor ajunge la sufletul dumneavoastră, vă mulțumesc pentru ajutorul pe care îl voi primi din partea învățătorului meu pe care l-am iubit mult și pe care nu-l voi uita niciodată.

Ca un semn al recunoștinței mele vă spun că în urmă cu două săptămâni am fost la Broșteni. Acolo m-am închinat în biserică unde ați fost și dumneavoastră și am aprins o lumânare la mormântul învățătorului Nanu și al mătușii Măriuca, cea ale cărei capre le-ați omorât în primăvara aceea ploioasă. Urmele pașilor dumneavoastră se simt încă prezente aici pe meleagurile unde ați petrecut mulți ani ai copilăriei.

În speranța că-mi veți ierta îndrăzneala de a vă scrie și că mă veți ajuta în problema amintită, sper să păstrați cu drag amintirea fostului dumneavoastră elev din clasa a treia, în banca a patra de la geam.

„Învățător Constantin”

Borca, 10 martie 2005

Domnule Mihai Eminescu,

Vă scriu pentru că vreau să știți care este părerea mea, despre dumneavoastră. Poate că o să credeți despre mine că sunt o fire prea îndrăzneată, de am curajul să vă adresez câteva cuvinte. Mai întâi de toate aș vrea să știți că sunt cea mai mare admiratoare a dumneavoastră. Nu vă admir doar prin faptul ca sunteți poetul cel mai studiat din școală, ci pentru felul în care știți să vă destăinuiți, să spuneți ce simțiți. Eu cred că este un lucru mare pentru un bărbat, pentru că în zilele noastre puțini bărbați își recunosc adevăratele sentimente.

Încă de mică am reușit să pătrund în tainele basmelor dumneavoastră, ca "Făt Frumos din lacrimă", „Fata în grădina de aur”, basme care mi-au fascinat copilăria. Citindu-vă poeziile mă transpuneam în lumea de basm în care dragostea se împletea cu natura într-un decor de poveste. Nu de puține ori mă simțeam „Crăiasa din povești” sau încercam să descopăr tainele vieții, astăzi foarte dure, luând drept sfaturi versurile din „Glossa”. Dar ce să mai spun de nopțile în care se arăta pe cer cea dintâi stea „Luceafărul”, era prilejul perfect de meditație, iar mintea mea descoperea lucruri și locuri nemaîntâlnite. Citesc orice îmi cade în mână, despre omul și poetul Eminescu și am ajuns să trăiesc același sentiment, să străbat același codru sau să mă oglindesc în același izvor și să aud cântecul acelorași păsări.

Sunteți omul căruia m-aș putea destăinui fără probleme, romantismul, sinceritatea și sentimentele dumneavoastră nobile mi-au furat inima. Și nu spun asta pentru că sunt femeie și numele meu este Veronica. Sunt sentimente și trăiri care curg din sufletul meu asemeni unui râu involburat.

Aș vrea să vă spun ce se mai aude despre poetul și omul Mihai Eminescu, aici, jos, pe pământ, într-o lume prea dură și poate care acum nu v-ar înțelege. Se spune că sunteți un om imprevizibil, un simbol al geniului nefericit. Dar eu știu că v-ați găsit fericirea în poezie, iar „Luceafărul”, vă este mereu aproape. Pentru unii e greu de înțeles, dar singurătatea te face să descoperi multe „fericiri”.

Sunt critici români și străini care au comentat în diverse moduri ceea ce înseamnă omul și poetul Eminescu. Acest lucru l-am făcut și eu și mi-am format propria idee despre dumneavoastră.

Sper că v-am trezit interes și o să-mi răspundeți la scrisoare.

Cu stîmă,
 Lostun Marcela
 Clasa a XII-a A

9 MARTIE 2005
BORCA-NEAMT

Domnule Eliade,

Lumina ce se stinge...nu a reușit să-mi dispară din inimă, iar dragostea mea pentru creațiile dumneavoastră a început încă din vremea Adolescentului miop. Am trăit la maximă intensitate Nunta în cer până a intervenit Domnișoara Cristina care mi-a captat total atenția; a fost ca Întoarcerea din rai din Isabel și apele diavolului, această dragoste în stil indian, la fel de imposibilă, plină de mister ca și Maiytrei.

Mă fascinează și acum amestecul dintre real și ireal, dintre sacru și profan din opera dumneavoastră și aș vrea să aflu cât mai multe despre această tehnică. V-aș ruga să ne întâlnim La tigănci, în aceea „căsuță veche”, misterioasă, dar plină de caldură, să se oprească din nou timpul în loc și să ne pierdem în labirintul povestirilor. Ne va întâmpina aceeași „fată tânără, frumoasă și foarte oacheșă”, iar în rolul lui Hildegard și al Elisei să fiu eu.

De câteva zile încerc să descopăr Secretul doctorului Honigberger, iar după ce vă consultați Jurnalul de vacanță, aș vrea să mă anunțați dacă-mi veți fi acceptat invitația. Eu vă voi aștepta Pe strada Mântuleasa în Noaptea de Sânzâiene În curte la Dionis.

Vă mulțumesc anticipat și vă promit că n-o să vă plictisesc prea mult.

*Cu respect,
Adriana*

BORCA, 7 MARTIE 2005

HYPERION,

O să-mi încep scrisoarea cu o întrebare: de ce ai dorit să devii muritor? Dar pentru că nu cred că o să primesc răspunsul o să-mi răspund eu. Bănuiesc că în primul rând voiai să devii muritor pentru setea ta de cunoaștere, dar și pentru că o iubeai pe fata de împărat. Ți-ai fi dat și viața pentru ea, dar în final ai văzut și tu că iubirea dintre voi este imposibilă și că ea nu te iubea așa cum o iubeai tu. Dar nici creatorul tău nu ar fi fost de acord ca tu să devii muritor pentru că în primul rând s-ar fi negat pe el însuși.

Nu întotdeauna putem fi așa cum ne dorim pentru că oricând am încerca să atingem absolutul nu putem, sau lumea în care trăim nu ne înțelege. Tu ai dorit să o faci regină peste tot Universul dar ea nu a dorit acest lucru pentru că știa că își va găsi iubirea pe Pământ. Atunci când ai văzut-o prima dată cred că ai zis că este iubirea vieții tale, dar nu a fost așa. Ea într-adevăr a găsit iubirea pe Pământ și această iubire a ei este Cătălin. Văzând-o cu Cătălin, nu mai simțeau nimic pentru ea, iar ea te-a văzut din nou și nu te-a mai considerat iubirea ei, ci o stea norocoasă. Te-ai desemnat într-o oarecare măsură și te-ai pedepsit singur. Oare meritai asta? Rămâne o întrebare fără răspuns dar se spune „nu trebuie să ne pierdem speranța”.

Poate că prin călătoria ta prin Univers vei găsi ceea ce îți dorești tu.

*Cu drag,
Ionica.*

Mării

*Este seară. Stau pe nisipul rece și
Povara gândului m-apasă-ntineric...
Îți admir strălucirea, doamnă albastră,
Mereu și nu-ncetează, o mimnăție!
Aș vrea să fiu ca tine puternica timpului necruțător,
Tăcută, cum ești tu când visele te sfâșie.*

*Aș vrea să fim toți simpli și mai buni,
Dar suntem oameni și-i prea mult!
Dar, o, regină umedă și rece,
Întoarce-te pentru mine din depărtările negre!
O, tu, perfecțiune redă-mi iubirea din adâncuri
Și, speranța, înainte de-a muri,
Spărgându-se cu valul
Atât îți cer, să fug de-aici
Din astă lume, scurtă și meschină.
Iubită mare, aș vrea să fiu cu tine, ia-mă în împărăția ta infinită
De mișcătoare strălucire și pești...
Și fă-mă sluga ta pe veci!*

Un suflet trist, ce lauda îți poartă!

*Lupuleasa Claudia
Clasa a XI-a C*

LIBERTATEA – eseu

Libertatea a fost întotdeauna o preocupare a omului, atât a celui care trăia sub cerul liber și se hrănea cu ce-i oferea natura, cât și a celui de azi, a omului supermodern, „prins” între tehnologia de ultimă oră și probleme din ce în ce mai dificile cu care se confruntă.

Oamenii de azi se cred liberi – liberi să facă ce-si doresc, să spună ce simt. Liberi să ia deciziile cele mai bune. Dar nu se poate vorbi de libertate, fără ca acesteia să nu-i fie asociat termenul de responsabilitate. Cu cât vrem să fim mai liberi, cu atât trebuie să fim mai responsabili, deoarece o prea mare libertate personală afectează libertatea celorlalți, lucru ce se poate întoarce tot împotriva noastră.

Omul nu se bucură de o libertate absolută pentru că aceasta e limitată oarecum de societatea în care trăiește, de normele și legile pe care trebuie să le respecte, acestea fiind necesare pentru a proteja libertatea celor mai puțini violenți în a și-o afirma singuri. Libertatea omului e stăvilită și de prejudecăți, de superstitii pe care, deși nu le acceptă ca fiind reale, nu le poate depăși pentru că-i sunt impuse de ceilalți. Așadar, individul devine o victimă a împrejurarilor, a încăpățănării celorlalți de a-i impune o concepție comună despre viață.

Dar se spune că niciodată omul nu-si pierde mai mult libertatea ca atunci când devine victimă a păcatului, a propriilor patimi, din a căror capcană cu greu se mai poate elibera.

Totuși, atunci când este înțelegătoare, fără a se cădea în extreme, libertatea devine un dar pe care omul îl poate exploata în folosul lui sau a celorlalți, o calitate necesară într-o societate în care individul este acceptat să se afirme așa cum este el, atâta timp cât acest lucru nu afectează libertatea celorlalți.

*Țupu Ecaterina
Clasa a XII-a C*

GAȘCA-CONDIȚIE UMANĂ A ZILELOR NOASTRE?

Una din valorile fundamentale ale individului, constituie nevoia de a întreține relații, de a intra în interacțiune cu ceilalți. La adolescenți aceasta nu se realizează oricum, ci manifestând interes față de cei „asemeni” lor (aspirații comune, simpatii etc).

Adolescentul tinde să se elibereze de cercul familial, de autoritatea plină de interdicții a părinților. Ca reacție la această atitudine, el își creează mediul său, universul său social. Încercând să-și delimiteze autonomia sa, el se asociază în grupuri mici denumite simbolic „gașcă”. Cuvântul gașcă denumește un grup de oameni, uniți între ei în vederea săvârșirii unor acțiuni reprobabile” (DEX). Dar rolul și funcțiile găștii de astăzi s-a modificat simțitor.

Gașca oferă adolescentului cadrul de afirmare, exprimare liberă, siguranță, distanțarea de ironiile adulților și de autoritatea lor. El găsește niveluri de aspirație și valori comune cu ale sale.

Gașca a apărut din nevoia tinerilor de a se organiza, de a fi împreună, de a se aduna cu scopul de a face ceva, de a atinge un tel. Adolescența este perioada în care tinerii doresc afirmarea, iar gașca le oferă un ideal de sine, un antidot pentru neliniștile sale interioare, poate să-i redea sentimentul de valoare. Slab –adolescentul caută puterea grupului, neînsemnat-caută prilej de afirmare, să ocupe un loc al său care să fie recunoscut de grupul care-i oferă protecție și-i dă posibilitatea să se asocieze.

Gașca reprezintă o unitate socială primară prezentând valențe specifice în comparație cu grupul de copii sau grupul de adulți. Ea dispune de coduri, stări de opinie, valori care se impun indivizilor ce o alcătuiesc ca niște ordine pe care trebuie să le respecte. Gașca reprezintă un factor în dezvoltarea personală, un reglator al conduitei individuale, oferindu-i satisfacții sociale și ajutor împotriva frustrărilor fiind o sursă de confort psihic.

Ce îi leagă, ce îi adună pe tineri? Preferința, atracția spontană, simpatia sau condiții cum ar fi: vecinătatea, vârsta, sexul, grupul profesional, se concretizează într-u grup cu relații interpersonale foarte strânse.

Nevoia de a fi împreună, de a face împreună, reciprocitatea, asigură coeziunea grupului, a relațiilor sale. Loialitatea și fidelitatea față de camarazi, cuvântul dat reprezintă câteva reguli ce guvernează o gașcă. Ele au norme, credințe, semne și stiluri proprii și de asemenea un limbaj inaccesibil uneori (codificat).

Gașca poate adopta comportamente sociale inadecvate, atitudini ostentative în relațiile cu ceilalți încălcând normele morale. Poate influența negativ activitatea adolescentului determinându-l să caute satisfacții imediate sau să ia decizii incorecte în ceea ce îl privește. Nonconformismul, extravaganța și violența verbală sunt manifestări exagerate ale găștilor reprezentând un pericol social.

Adolescentul aderă la grup prin distanțarea de mediul familial. Cu cât e mai intensă dorința de a-l proteja, de a-l reține, cu atât mai accentuată este opoziția sa. Iar gașca îi apare ca singura ieșire de afirmare a individualității sale, satisfăcându-i dorința de a păși repede în lumea adulților prin mimarea maturității, satisfăcându-i anumite nevoi: de inserție socială, de aprobare din partea celorlalți, de prietenie și încredere.

*Prof. psiholog,
Loghin Mirela*

RECENZIE

„Carnetele maro”-Aurel Dumitrașcu

In luna noiembrie a anului 2004, la editura „Timpul” din Iași, a apărut cel de-al treilea volum de „carnete maro”, într-o ediție îngrijită de domnul Adrian Alui Gheorghe, care semnează și cuvântul înainte și notele bibliografice.

Fragmentele de jurnal și de scrisori continute de această carte depun mărturie despre Aurel Dumitrașcu, omul și poetul care a trăit, ca mulți alții, vicisitudinile unei vieți sub regim comunist, care nu l-au îngenunchiat însă pe poetul rămas „de partea demnității”.

„Știi bine că ai destin și că acest destin nu poate fi decât de poet. Ai să-ți scrii cărțile cu tot cu ceea ce este liber și curat în tine, până la capăt. Și cu orice risc, dacă scrie poezie a ajuns în aceste zile „luminoase” și o chestiune de risc.”

ECATERINA TUPU
CLASA a XII-a C

Amintiri despre olimpiade...

Am început să particip la olimpiade parcă silită de dorința de a da mai mult, simțeam că pot mai mult și voiam să mă afirm. Prima dată când am ajuns la faza județeană, mă simțeam parcă implinită, era o limită pe care o depășeam. Odată ajunsă și trecută prin mai multe faze locale ale olimpiadei, aveam impresia că bat pasul pe loc și eram oarecum captivă dorinței de ascensiune. Oscilam între încrederea în forțele proprii și deznădejde. Îmi spuneam că dacă m-am pregătit cu adevărat nu voi avea nici un obstacol.

Pentru a participa la olimpiadă e necesară multă voință, nu neapărat pentru simpla prezență, ci pentru o pregătire temeinică. Acest lucru nu este posibil fără un profesor îndrumător. Grație doamnei profesoare Lungu Maria, care nu numai și-a sacrificat timpul pentru pregătirea mea, dar, parcă mi-a împrumutat câte puțin din caracterul dumneaei hotărât și pregătit pentru orice provocare, am reușit să-mi îndeplinesc visul.

Ceea ce a urmat la Deva a fost o „mini-vacanță”, un schimb de experiență între noi, olimpicii la geografie, din toate colțurile țării. Recepția a fost pe cât se poate de bună. Hunedoreni s-au dovedit a fi ospitalieri și prietenoși.

A fost o atmosferă plăcută în totalitate, prin diversitatea programului. Petrecerea timpului a fost lejeră, am făcut multe excursii în locuri necunoscute pentru majoritatea dintre noi, ieșiri cu colegii în oraș, discotecă.

Examenu propriu-zis a durat trei ore, la care s-a mai adăugat proba practică de o oră jumătate. Cum a fost?! Subiecte accesibile, cu un grad de dificultate specific etapei naționale” În afară de cunoștințe trebuia un bun spirit de observație și intuiție, toate acestea în vederea obținerii unui punctaj maxim. Rezultatul a fost acceptabil, dar, clar, se putea și mai bine” Acest lucru nu mă va împiedica să particip în continuare, mai bine pregătită și dacă nu am luat nici un premiu din prima voi încerca iar și iar până când voi reuși.

I-aș sfătui pe cât mai mulți dintre colegii mei să încerce deoarece așa am putea onora Grupul Școlar „Mihail Sadoveanu” în care ne formăm pentru a deveni în primul rând oameni.

Petrescu Vasilica
Clasa a XI-a A

...din anii de liceu

Am obținut locul al II-lea la faza județeană a olimpiadei pe meserii. Ținând cont de faptul că am concurat cu elevi de la școli de prestigiu din județ (Gr. Sc. Forestier, Gr. Sc. Roznov) și cu tradiție în domeniul prelucrării lemnului, nu a fost deloc ușor. Munca nu a fost zadarnică, fiind încununată de succes. Împreună cu dascălii, am demonstrat că se poate face calitate și la Borca, undeva departe...

Prelucrarea lemnului este o meserie nobilă, este de fapt o artă. Tâmplarul este meșterul care transformă acele inexpressive bucăți de lemn în mobilă. Alături de această pasiune care sper că mă va întovărăși toată viața, iubesc din toată inima muzica, literatura și oamenii buni.

Voi investi în această artă întreaga mea dragoste și sper ca într-o zi voi reuși. Dacă se va întâmpla acest eveniment voi forma în jurul meu un nucleu de oameni deosebiți, oameni puternici cu care voi colabora și alături de care voi duce mai departe tradiția prelucrării lemnului în Valea Bistriței.

**Dumitru Gheorghe, anul III B tâmplari
INDRUMATORI: ing. D. Herghea și
maitru D. Balacianu**

...

Când am venit în clasa a IX-a la liceul din Borca eram atât de speriată încât credeam că nu voi face fata vietei noi care mă aștepta. Tocmai de aceea am încercat de la început să mă impun, să mă fac apreciată pentru munca mea.

Dar totul s-a schimbat când, spre uimirea mea, domnul profesor Afloarei mi-a propus să particip la olimpiada de istorie și să -mi încerc norocul. Am fost foarte bucuroasă dar nu mă așteptam că munca să fie atât de asidua. Cu toate acestea am perseverat și am reușit o mențiune la faza județeană.

Totuși rezultatul obținut nu a fost multumitor și am hotărât să particip și în anii următori dar soarta sau poate anumite persoane nu au dorit ca liceul nostru să se facă cunoscut.

Mai mult ca niciodată anul acesta, în clasa a XII-a, dorința de a reuși un rezultat era și mai mare. Îmi doream să mă impun macar acum. Am obținut doar o mențiune care nu acoperea munca pe care am depus-o.

Cu toate acestea participarea la olimpiada de istorie a fost o experiență care, cred eu, m-a familiarizat cu atmosfera de examen, cu emoțiile dar mi-am dat seama de imaginea pe care o are liceul printre celelalte ale județului.

În final îi mulțumesc domnului profesor Afloarei pentru încrederea avută în mine și pentru înțelegerea pe care mi-a acordat-o și sper din tot sufletul să nu-l dezamăgesc nici de acum încolo.

**Sabie Stefania
Clasa a XII-a C**

...

Când am venit la liceu, având ca model pe Stefania, sora mai mare, care participase la numeroase olimpiade la care a obținut rezultate deosebite, primul gând care mi-a venit în minte a fost acela de a ma face și eu cunoscută prin munca și de a contribui la mărirea prestigiului acestui liceu. Insa niciodată nu m-am gândit ca voi participa la olimpiada de biologie deoarece, fiind la un profil real, era normal sa optez pentru matematica, fizica sau informatica.

La prima olimpiada de biologie, la etapa județeană din clasa a IX-a nu am reușit sa obțin rezultatele mult asteptate. Acest lucru nu m-a descurajat ci dimpotrivă m-a făcut sa-mi doresc și mai mult sa particip. Asa s-a făcut ca în luna februarie a anului următor aveam sa particip din nou la aceasta olimpiada. Au fost trei săptămâni de lucru intens în care am nu învățat altceva decât biologie și totuși aveam impresia ca trebuie sa știu și mai mult. În timpul celor trei săptămâni nu de putine ori imi spuneam ca nu voi participa anul următor atât de încarcate și obositoare ni se pareau aceste săptămâni.

Iată ca a venit și ziua de 19 februarie. Parca și acum imi amintesc cum asteptam emotionată începerea concursului împreună cu mulți alți participanți. După ce am fost repartizate în clase am primit subiectele care la prima vedere pareau foarte grele, însă la o analiză mai atentă mi-am dat seama ca o mare parte dintre ele pot fi rezolvate cu ușurință. Spre surprinderea mea, atât desfășurarea olimpiadei cât și corectarea lucrărilor s-au făcut conform regulamentului. De aceasta dată am reușit sa obțin un rezultat mult mai bun și cu care ma mandresc.

Chiar dacă este foarte multă muncă pentru a obține fie și un loc cinci, satisfacția pe care o ai atunci când obții un rezultat bun compensează week-endurile pierdute.

Sabie Ana-Maria
Clasa a X-a A

...

Prin participarea la olimpiade, am încercat să-mi dezvolt aptitudinile în ceea ce am considerat interesant și practic la un moment dat. Am participat la olimpiade încă din clasa a IX-a, continuând până în clasa a XII-a, fapt care, cred eu și datorită rezultatelor, mi-a adus avantaje. În clasa a IX-a și a X-a am participat la olimpiada de geografie, ajungând în ambii ani printre primii cinci la faza județeană, în clasa a IX-a chiar pe podium, cu locul trei. De asemenea, în clasa a IX-a chiar pe podium, cu locul al III-lea. De asemenea, în clasa a XII-a, am participat la olimpiada de limbă engleză și am fost apreciată la etapa județeană cu o mențiune, care „a deschis calea „olimpicilor englezi de la Borca, fiind prima de acest fel.

Participarea la olimpiade și mai ales avansarea la faze superioare aduce întâmplări interesante și oameni noi, lucruri dorite de adolescenți. Aduce o serie de avantaje și prin îmbunătățirea atitudinii ca elev: familiarizarea cu atmosfera de examen, mai multă siguranță de sine, cunoștințe noi, amintiri și ceea ce contează mult pentru mine, aprecierea din partea unor profesori.

Rezultatele bune care se obțin la olimpiade se datorează într-o mare măsură și interesului activ al profesorilor, în cazul meu, doamnele profesoare Maria Lungu și Camelia Afloarei au tot respectul și mulțumirile mele.

Ana Elena Daniela
Clasa a XII-a A

Cei mai mici școlari !

Elevii clasei I sunt cei mai mici școlari ai școlii noastre. Chiar dacă de-abia au terminat de învățat literele alfabetului, ei sunt cunoscuți atât în țară cât și în străinătate prin desenele pe care le-au realizat.

Primele lucrări au fost expuse la Centrul de informare și documentare cu diferite prilejuri – « Culorile toamnei », expoziția de iarnă și cea de primăvară, multe dintre ele fiind realizate în Paint, în cadrul orelor de opțional « Prietenul meu, calculatorul ».

Moș Crăciun le-a trimis o frumoasă diplomă de participare pentru desenele cu tema « L-am desenat pe Moș Crăciun », concurs organizat de Compania Poșta Română.

Alte desene, pe teme ecologice, se regăsesc expuse pe site-ul www.greenweek2005eun.org, alături de alte 3 000 de lucrări ale elevilor cu vârste cuprinse între 6 – 10 ani din întreaga Europă. Expoziția virtuală face parte din rândul manifestărilor organizate la Bruxelles cu prilejul Green Week 2005.

Revista "Lumea copiilor" a publicat în paginile sale cele mai frumoase creații ale elevilor, iar Teodora Fedeleş a primit un premiu din partea revistei, în urma participării la concursul lansat de aceasta « Cea mai bună idee ».

Teodora Fedeleş

Concursul internațional « Bitola 2005 » din Macedonia a adus un nou premiu școlarilor din clasa I - o frumoasă diplomă de participare, semn de recunoaștere a talentului lor. La concurs au participat 22 385 de desene din 30 de țări și au fost premiate cu plachete de aur 138 de lucrări, cu diplome - 361. Dintre acestea, una a ajuns și în școala noastră.

Și asta nu e totul !

De 1 Iunie, la Palatul Copiilor Piatra Neamț, se organizează Expoziția Națională de Artă Plastică. Clasa I deja a trimis pentru această expoziție mai multe desene și așteaptă noi rezultate. În iunie – iulie speră că vor obține informații și de la cel de-al doilea concurs internațional « Green Cities » UNEP Elveția.

Dar micii școlari nu se ocupă numai de desen. Ei au participat și la concursurile naționale « Winners » (lb. română și matematică), la « Eminesciana », au vizionat spectacole de teatru pentru copii și au organizat multe serbări.

E frumos să fii școlar în clasa I, nu-i așa ?

Înv. Bondar Gladiola

Perle ale elevilor

Clasa a XI- a B

1. „Eminescu a fost redactor la mai multe reviste printre care si la „Răcnetul Carpaților”.
2. „Perioada de apogeu (a poetului Eminescu) este acea perioadă când trăiește o adevărată stare de euforie”.
3. „Eminescu a fost cel de – al 11 –lea copil din cămin. El a fost foarte necăjit pentru că nu a avut părinți și a crescut printre străini”
4. „Prima poezie(a lui Eminescu) este realizată si tipărită pentru prima dată într-o ipostază foarte tragică și anume la moartea profesorului de română, Iosif Vulcan; prezentată într-o broșură, iar poezia se numește:”La moartea lui Aron Pumnul”.

Clasa a XII- A

1. „Eminescu renunța la studii și este angajat al statului fiind regizor școlar si bibliotecar”
2. „Mihai Eminescu s-a născut în satul Haimanale. Părinții lui se numeau Ecaterina și Luca.”
3. „În aceste două strofe se descrie finalul poeziei. Luceafărul se întoarce în locul lui Cătălin și rămâne lângă Cătălin .”
4. În tabloul al doilea face parte natura care este principalul motiv în iubirea Luceafărului să se îndrăgostească de fata de împărat”.
5. „Tema naturii este prezentată într-un cadru frumos, înconjurat de ape cu un castel undeva la mijloc.”

UMOR

*Ionel este întrebat:

- Ce limbi străine înveți la școală?
- Engleză, franceză, latină si...matematică

*La ora de sport profesorul le spune elevilor că se organizează un concurs de atletism la care vor participa 7 alergători.

-Cel care va ieși pe locul I va câștiga un premiu.

Gigel întreabă nedumerit:

-Domnule profesor, atunci ceilalți de ce să mai alerge?

* ”A mâncat de dimineată

Morcov proaspăt si dulceață.

Dar de ce-o fi revenit

De la școală morcovit?”

- *- Recunoști că tatăl tău ți-a făcut lecțiile la matematică?
- Recunosc, doamna profesoară, dar l-am ajutat și eu.

„Calul și iapa paște pe câmp.

- Ce greșeala am făcut în această propoziție? Întrebă profesoara pe Gigel.
- Trebuia să numiți mai întâi iapa, așa este politicos.

*La ora de biologie Ionel este rugat să dea exemple de animale:

- Vulpița, leușor, lupușor, iepuraș
- Te rog să nu mai folosești diminutive, spune profesorul.
- Veveera, licure, bufna.

*Fericit pleacă la școală
Trist se întoarce înapoi,
Ca și azi pe timp frumos
La el a plouat cu doi.

Bârgăoanu Petrică – clasa a XII-a C

UN COPAC SOLITAR

În fiecare zi trec multe persoane pe lângă el, dar nu-i acorda nici o atenție. Acest lucru demonstrează că într-adevăr lumea din zilele noastre devine pe zi ce trece „mecanică” și nu mai are timp să admire frumusețile și minunile naturii. Este vorba despre acel copac de la marginea șoselei care, de ani de zile, în fiecare primăvară făcea roade bogate, iar merele lui erau printre cele mai frumoase dintre toți pomii din împrejurimi.

Acum, ajuns la maturitate, nu mai reprezintă atât de mult interes pentru cei din jur. Roadele lui nu mai sunt ca în tinerețe, nu mai păstrează aceeași calitate ca în anii „de aur” a vieții sale. Acum, când se apropie anotimpul rece și natura pare să amortească, el este singurul care, parcă, se opune venirii iernii. Păstrează încă frumoasele fructe aurii care dau culoare peisajului autumnal și care parcă sunt singurele ce înveselesc natura. Multe generații au trecut pe lângă el și tot atâtea taine păstrează!

Probabil a crescut din întâmplare acolo, într-un loc neprielnic dezvoltării corespunzătoare unui arbore, fiind într-un loc nefertil și abrupt, dar a avut curajul să depășească, să treacă peste aceste condiții deloc favorabile și să supraviețuiască. E ca și cum un om drept, corect, cinstit și lipsit de vicii reușește să se mențină la fel în ciuda faptului că trăiește într-o lume vitregă, neserioasă, plină de nedreptăți.

Pare a fi un adevărat model de înțelepciune, rezistență și integritate.

Niculiță Adriana-clasa a XII-a C

INTERVIU

Domnul Florin Samoilă este proaspăt absolvent al Facultății de Educație Fizică și Sport, iar începând de anul acesta este profesor de educație fizică al liceului nostru. Pentru a afla mai multe despre dumnealui și modul cum a fost primit în școala noastră, l-am rugat să ne răspundă la câteva întrebări și bineînțeles că a făcut acest lucru cu multă bucurie.

- „Fiind proaspăt absolvent al Facultății de Educație Fizică și Sport-Bacău, ați venit cu elan și entuziasm în învățământ?”

- Consider ca orice proaspăt absolvent al unei facultăți, oricare ar fi ea, trebuie să pornească la drum cu dragoste și devotament pentru profesia aleasă.

- Cum ați fost primit în liceul nostru?

- Am întâlnit în acest liceu oameni deosebiți, cu ajutorul cărora m-am integrat foarte ușor. Deasemenea, un rol foarte important pentru mine l-au avut și elevii care m-au primit cu căldura.

- V-ați acomodat ușor?

- Fiind o fire sociabila și iubind foarte mult profesia pe care mi-am ales-o, m-am acomodat repede.

- De ce ați ales această profesie, de profesor de educație fizică?

- Educația fizică este singura disciplină în care omul poate fi educat atât pe plan fizic, psihic cât și moral. Având ca mare pasiune sportul, acesta este unul din motivele pentru care am ales această profesie.

- Ați mai profesat, înainte de a veni la Borca, la alt liceu?

- Am mai predat educația fizică, ca practicant în anul IV de Facultate, la Colegiul Național de Informatică Piatra Neamț. Liceul din Borca este prima instituție în care am profesat după terminarea studiilor.

- Dumneavoastră ați ales să profesați la Borca sau ați ales repartizarea aici?

- Nu am avut cunostință despre acest liceu și din această cauză eram puțin confuz în privința alegerii de a profesa aici. Dar acum sunt foarte bucuroși că am făcut această alegere și sper să-mi fac cât mai bine meseria.

- Așteptările dumneavoastră legate de învățământ coincid cu realitatea?

- Atunci când ești tanar și îți iubești foarte mult profesia nu trebuie să te gândești la problemele existente în învățământul românesc, ci să privești cu încredere spre viitor, sperând tot timpul că o sa fie bine.

- Care este parerea dumneavoastră despre elevii liceului nostru?

- Ca la toate liceele exista elevi buni și mai puțin buni. O mare problema a unor elevi ai acestui liceu este, din păcate, superficialitatea. Elevii nu trebuie să uite că perioada liceului este cea mai frumoasă etapă a vieții și trebuie tratată ca atare.

- Ați reușit de prima dată să vă impuneți punctul de vedere în rândul elevilor al caror profesor sunteți ?

- Relația pe care am stabilit-o cu elevii este una bazată pe comunicare și respect reciproc (cu mici excepții). În general, elevii au înțeles pretențiile mele, care nu sunt exagerate, dar sunt obligatorii de respectat.

- Sunteți sever?

- Nu sunt de acord cu termenul „sever”, ci mai degrabă exigent. Important este, deasemenea, părerea elevilor despre stilul meu de predare. Sever sunt foarte rar și doar atunci când văd că lipsește bunul simț. Consider că exigența se naște din dorința de a realiza cât mai bine un lucru, iar în viața aceasta „orice lucru mareș nu se poate realiza fără sacrificiu”.

- În afară de pasiunea pentru sport, ce alte hobby-uri aveți?

- Fără a face exces de zel, pot afirma cu certitudine ca singura mea pasiune rămâne sportul, atât școlar cât și extrașcolar. Datorită nenumăratelor sale beneficii (întărirea stării de sănătate, eliminarea sedentarismului, întărirea sistemului muscular și osos, etc), pasiunea pentru acest fenomen social care este sportul, ar trebui să existe la fiecare individ, indiferent de vârstă."

Niculiță Adriana
Clasa a XII- a C

REPORTAJ „CU MINGEA DIN TAVAN”

Țipete, râsete, căzături și frig. Cam așa s-a desfășurat meciul dintre selecționata elevilor și cea a domnilor profesori, de marți, 1 februarie. Publicul format dintr-o ceată zgomotoasă și curioasă de elevi s-a adunat devreme în sala de sport. Cele două echipe se încălzeau, nu la propriu pentru că centrala nu funcționează, ci doar făceau încălzirea pentru meci. Jucătorii încercau să pară foarte indiferenți, priveau publicul cu nepăsare și la un schimb de mingi, balonul a plonjat între barele din tavan. Bine că mai aveau unul. În scurt timp meciul a început și în primele minute domnii profesori au înscris. Se simțeau victorioși dar nu era așa. Nu a trecut mult timp și elevul Ioniță Răzvan a egalat. Fiecare încerca să dea ce-i mai bun din el și elevilor le reușea acest lucru din plin, continuând să marcheze. Publicul îi suținea, izbucnind de fiecare dată când aceștia mai ridicau scorul cu câte un punct. Dar de cealaltă parte lucrurile stăteau altfel. Cu fiecare gol marcat de elevi, domnilor profesori li se citea pe față neîncrederea. Astfel că atunci când scorul a devenit 10-1 pentru elevi, toată echipa adversă era palidă și deznădăjduită. Însă meciul nu se terminase și cu toate ca îmi concentram atenția asupra lui n-am putut să nu aud cum o colegă mai mică îi compatimește pe jucători: „Trebuia să pună niște saltele pe jos ca să nu se lovească când cad”. Meciul continua și domnul profesor Amariei Vasile înscrie pentru a doua oară iar printre toți coechiperii săi s-a auzit un râsufluet de ușurare. Aceștia au prins încredere și au mai înscris două gohori. Dar după cum era de așteptat meciul s-a terminat cu victoria elevilor care au fost intens susținuți de colegii lor. Ne pare rău pentru domnii profesori dar poate vor câștiga data viitoare. Însă eu am rămas cu o dilemă: „Oare cum au coborât mingea din tavan?”

Burlancia Geanina
Clasa a XII- a C

Liceul dintre stele

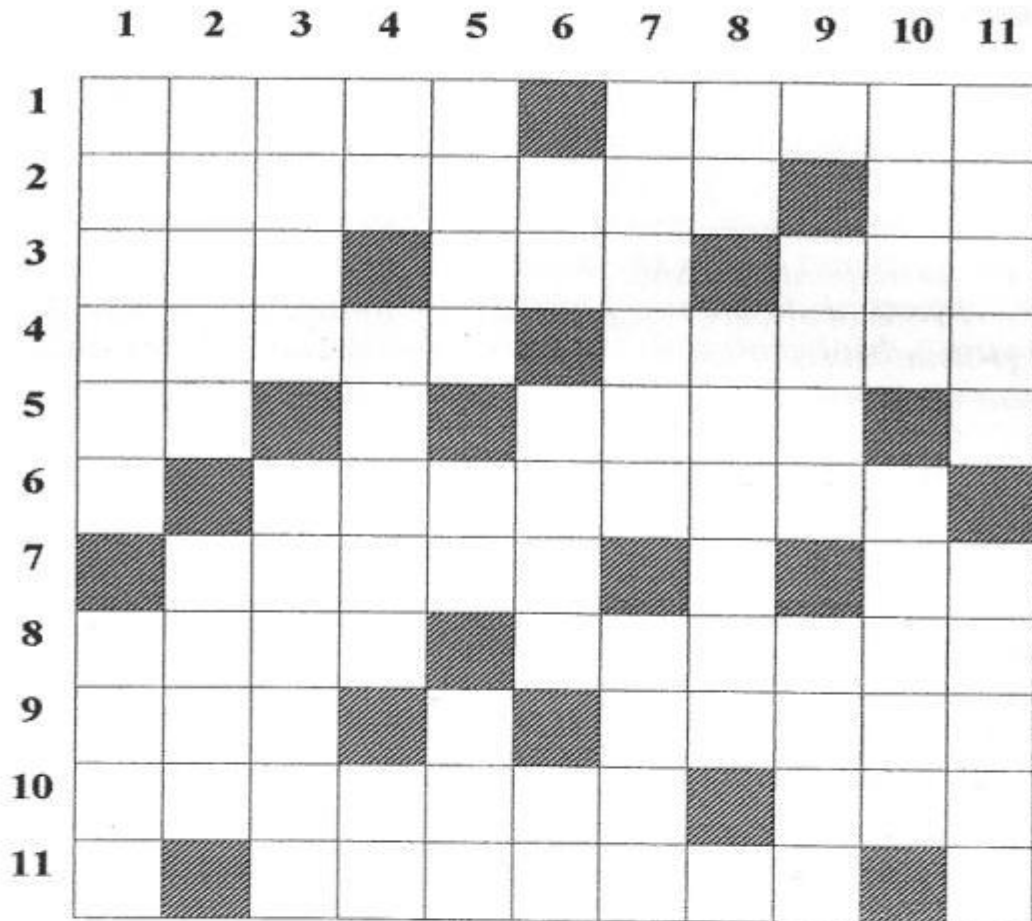
ORIZONTAL: 1) Localitate nemțeană, situată pe cursul mijlociu al Văii Bistrița, la o altitudine de 600-650 m, reunește nouă sate, fiind a doua comună din județ ca suprafață, unde ființează din 1953 actualul liceu „Mihail Sadoveanu” – Unul din profesorii de educație fizică ai Liceului, coleg de catedră cu Mihai Adamescu, Mihai Petrovici, Viorel Bondar, Pompeia și Ion Pîcu (Vasile). 2) Premianții liceului care s-au confruntat la nivel județean și național, făcând cinste școlii: Vladimir Chirilă și Aurel Dumitrașcu (limba și literatura română), Vasile Andronic și Sanda Țăranu (fizică), Ion Gabriel Manea și Dumitru Lupuleasa (chimie), Cristina Olaru și Maria Cîrjă (istorie), Florentina Ioniță și Costel Ruscanu (geografie) și foarte mulți alții – Aneta Luca. 3) Creangă – Borca – Produsul intern brut (abr.). 4) Una din cele trei educatoare încadrate în anul școlar 2003-2004 (Lăcrămioara) – Arhipelag în Noua Guinee. 5) Unu și unu! - Program școlar. 6) Fostul profesor de limba și literatura română al Liceului din Borca, director între 1969-1972, o personalitate didactică a învățământului nemțean (Vasile). 7) Al doilea director al Liceului din Borca (1945-1956) urmându-l pe Vasile Codrescu, apreciat profesor de limba română (Ioan) – Olga Diaconescu. 8) Raluca, fostă elevă a Liceului, participantă cu succes la Olimpiadele de geografie și de științe socio-umane – Profesorul de chimie Ioachim. 9) Ioana, absolventa din 1964, secția reală, și Ana, absolventa din 1975, aceeași secție – Profesorul Vasile, fostul absolvent al Liceului din Borca. 10) Profesorul de istorie Virgil Mihăilescu de la Borca (1962-1964), arheolog, numismat și cercetător la Iași – Vechiul nume egiptean al Siriei. 11) Obiectul predat de Remus Trofin, Ilie Niță, Vașilica Bondar, Mircea Afloarei ș. a.

VERTICAL: 1) Izvor din zonă, apreciat încă din timpul lui Dimitrie Cantemir, pentru apa sa carbogazoasă, bicarbonată, calcică și magneziană, folosită în numeroase afecțiuni – Fost profesor de matematică al Liceului, plecat la Piatra Neamț, la Grupul Școlar Economic – Administrativ (Gheorghe). 2) Familia de dascăli de mare autoritate pedagogică (Aurora și Ion), care au însuflit cu harul lor multe generații de elevi din Borca – Insulă în Pacific. 3) Potriviri de cuvinte în poezii – Una din numeroasele stâni amenajate în zona localității Borca, la peste 1400m altitudine. 4) Ciobanu Monica – Personalitate a învățământului nemțean, fost profesor la Liceul din Borca, director și inspector școlar, autorul monografiei Liceului „Mihail Sadoveanu” din Borca (Gheorghe) – Lupuliasa Sorin. 5) Haosul primordial, la babilonieni – Ana Diaconescu – Poveste fabuloasă. 6) Ion Andronic – Un fel de marmură – Bezin Olivia. 7) Cei doi absolvenți ai Liceului, Gabriel Dumitrașcu și Camelia Paraschiv, deveniți după absolvirea studiilor superioare, slujitori ai Thaliei – Paltin de câmp (reg.). 8) Luca Ioan - Limba clasică predată în timp la Liceul din Borca de Cicerone Gheorghiu, Harlambie Mihăilescu și Vultur Orîndeanu, fostul primar al orașului Piatra Neamț, întemnițat abuziv de regimul trecut și

surghiunit la Borca. 9) Fructe bistrițene – Localitate în Franța. 10) Vasile, absolventul din 2001, silvicultură și Maria – Cristina, matematică- fizică – Profesoara de matematică Irina, colegă cu Ion Andronic, Florin Popescu, Nicoleta Gavriluț și Ciprian Ciubotă. 11) Altă cunoscută stână din preajma localității Borca – Disciplină plastică predată de Alice Florea, Virgil Mnea, Gheorghe Diaconescu – Pif, Vasile Ulian, Victor Păianu.

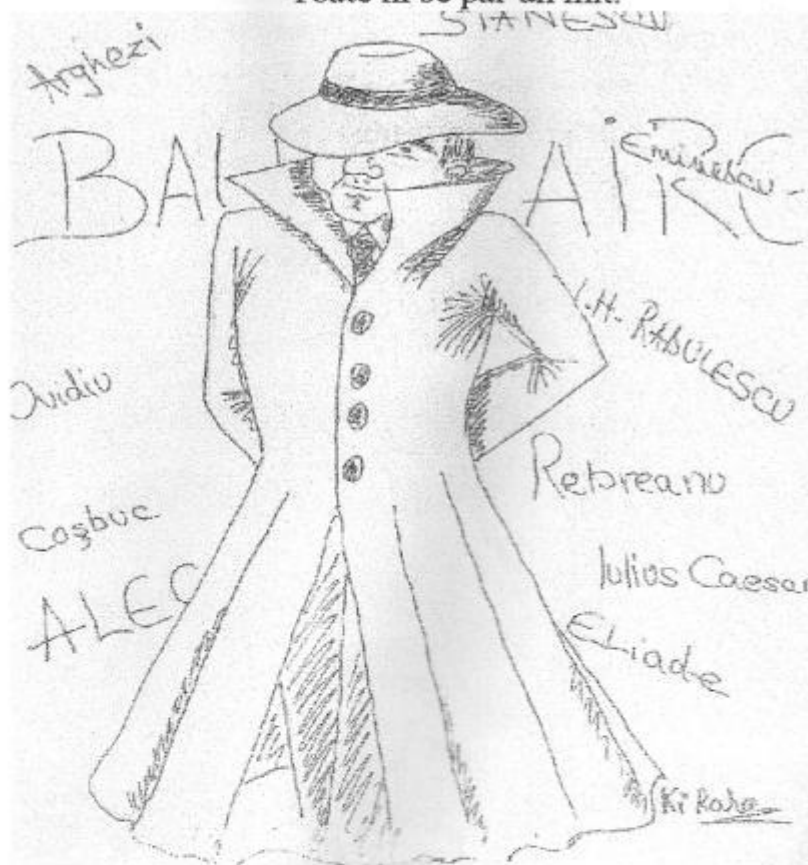
Dicționar: UBE, APSU, OFAT, ARUE.

Serghei COLOȘENCO,
BĂRLAD

Ecuatii, integrale,
Foarte multe intervale
Radical plus infinit
Toate ni se par un mit.

Latinească-i limba noastră
Are vișă strămoșească
Rătăcind prin vers și rimă
Doina inimii alină.

Din Paris până-n Dakar
Îi facem ora calvar
Noi nu știm cum se „parlește”
Dar gândim în franțuzește.

Doctor în filozofie
Tratează economie!
Astăzi greu se mai „ofică”
De predă și civică.

Dintre sute de popoare
S-a ales domnul Afloarei
Studiindu-le trecutul
Epoca de bronz și lutul.

Lungu-i drumul râului
Ca și-ascultatului!
Continente și oceane
Noi le studiem cu toane.

Flori în cale de s-ar pune
Flotările ne ies bune
Dacă dai peste un hop
Treci pe ritmuri de hip-hop.

Grațioasă ne zâmbește
Când vorbește englezește.
Pân_ la Londra sau New York
It_s long, it_s long.

Eminescu, Sadoveanu
Slavici, Creangă, Jebeleanu
Stau ascunși pe după raf
Hai să îi mai ștergem de praf.

TREND SUMMER AUTUM 2005

Pentru vara-toamna anului 2005, designerii nu au mai optat pentru culori atât de acide și de puternice ca anul trecut. Majoritatea materialelor sunt naturale (mătase, bumbac, satin, in) de unde și linia lejeră, fluidă și atât de purtabilă a noilor ținute.

Toți creatorii au hotărât ca anul acesta este timpul să ne îmbrăcăm mult mai comod, mai de vacanță. Așa sunt explicate tendințele hippy și safari, reapariția bijuteriilor din lemn colorat și faptul că albul predomină în majoritatea colecțiilor.

Vara aceasta se poartă cu precădere stilul etno sau cel safari. Din orice garderobă nu trebuie să lipsească fusta cu flori, jacheta cu multe buzunare, cizmele western, geanta „croco” și ochelarii de soare retro, sandalele cu talpa ortopedică și cele aurii pe care le porți atât ziua cât și seara, cu toc cât și fără.

În materie de culori de la roșu aprins, fuchsia, galben, oranj, verde-mentă, albastru, cam tot spectrul de culori rebele este permis. Pentru rochiile de seară, designerii recomandă nuanțe aprinse pe materiale fluide.

Alături de trendurile safari și hippy se poartă baby doll(pentru fetele îndrăznețe), casual care este „în floare”, romance(se poarta albul, materiale fluide, naturale, chiar ușor transparente, cu aplicații din dantelă sau imprimeuri discrete florale).

Ochelarii anilor 1960 se caracterizează prin ramele de plastic, albe, lentile mari, degrade, potrivite oricărui stil.

La costumele de baie culori în voga sunt verde, roz, violet, alb și negru.

În cazul băieților tendințele modei au suferit puține modificări. Se poartă bluzele suprapuse, bluzele cu dungi stil marinăresc, jachetele din denim sau piele, jeanșii. Pentru o rețetă de succes hainele trebuie alese dintr-o paleta coloristică (cromatică) care să nu depășească patru culori. În vogă sunt cămășile cu dungi, tricourile cu imprimeuri, jeanșii cu talie joasă(ciudat nu, dar trendy) pulovărele viu colorate(portocaliu, verde).

Dar nu uita că ești liber să nu răspunzi „pretențiilor” pe care „doamna modă” le ridică la-nceputul sezoanelor și să mergi pe principiul că se poartă ce-ți vine ție bine.

*Alexandra Nevoie
Studentă Universitatea „Babeș Bolyai”
Cluj Napoca*

Casetă tehnică

Coordonator: Prof. Maria Lungu

Colectivul de redacție:

Iolanda Lupescu
Adriana Niculiță
Ecaterina Țupu
Daniela Ana
Corina Andrieș
Ștefania Sabie
Gianina Burlancea
Petrică Bîrgăoanu
Ionica Bostan

Culegere text:

Despina Gheorghiu

Tehnoredactare:

Vasile Amariei

BIBLIOTECA

DIN

WORD